

Tereza Boučková: Železniční revoluce (fejetony z Wiesbadenu)

Prvního září jsem seděla na berounském nádraží a trochu slavnostně a trochu rozechvěle čekala na Franze. Kafku, samozřejmě. Máme společnou cestu do Německa, za literaturou. Jedu tam (s Franzem) psát.

Seděla jsem na nástupišti číslo 2, u nohou mi spořádaně ležely dva kufry s knihami (kdyby se žádný literární nápad nekonal), s notýsky na poznámky (kdyby se konal), s notebookem (kdyby trval). Bylo v nich taky přiměřené množství oblečení a spousta zbytečností, bez kterých se dáma mého věku neobejde.

V půl desáté dopoledne slunce svítilo, hrdličky vrkaly, posunovači ve vybledlých oranžových vestách se vesele pošťuchovali na protějším peróně, zatímco na mém se konalo rozloučení s mužem; poprvé mu odjíždím na měsíc do ciziny!

Do příjezdu rychlíku Franz Kafka chyběla slabá čtvrt hodinka. Muž odspěchal do práce a já si otevřela čerstvé vydání novin. Byl v nich velký titulek: „První lidé jeli pod Žižkou“ a pod ním stál menší: „Nové spojení, nejvýznamnější železniční stavba za posledních 100 let, už slouží cestujícím“. A nad tím vším: „Revoluce v pražské železniční síti.“

Začtla jsem se do článku o tunelech, estakádách a kilometrech kolejí, které zkrátí jízdu vlaků přes Prahu. Tiskový mluvčí Českých drah mi v něm vysvětlil, že „například cestou z Hlavního nádraží směrem na Smíchov vedou tři tunely a další dvojkolejná trati, ale směrem na sever vedla jediná kolej a vlaky na sebe musely v úzkém hrdle čekat, což také často zapříčiňovalo zpoždění. To vše teď odpadá!“

Ještě jsem o celém projektu, který stál 9 miliard korun, nedočetla, a z ampliónu hlásil mužský hlas velmi pomalu a velmi srozumitelně, že bu-de-mít-vlak-4-5-4-Franz-Kafka-de-set-mi-nut-zpož-dě-ní. Jel přes smíchovské nádraží z Hlavního.

Když jsem se dočetla k informaci, že prvním vlakem s pasažéry, který novým tunelem pod Vítkovem projel, byl spoj, vyjíždějící po čtvrté ráno, hlásil týž mužský hlas, že zpoždění Franze K. bude dvacet minut. Za dvacet minut jsem se dozvěděla, že zpoždění bude hodinové. To už ke mně na nástupiště, které se v čas předpokládaného odjezdu vlaku zaplnilo a teď zase zcela vylidnilo, přišel průvodčí a ptal se mě, jediné cestující, kam jsem chtěla jet? Nic nejede a ještě dlouho nepojede. Nové i staré tunely se totálně ucpaly, protože po prvním vlaku vypadl proud a přestalo fungovat zabezpečení. Všechno stojí. Franz je taky někde, nikdo neví kde. Revoluční kolaps!

Tak se stalo, že jsem trochu slavnostně a trochu rozechvěle prvního září do Wiesbadenu, kde jsem měla být na svém prvním literárním stipendiu, neodjela.

Každá revoluce má své oběti.

Partneři

